

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku J. O. i E. O.
przy uczestnictwie E. R., L. K. , J. K. , Gminy D.
i Skarbu Państwa - Starosty B.
o ustanowienie służebności drogi koniecznej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania E. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 19 stycznia 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestniczki postępowania E.R. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 stycznia 2016 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestniczka powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Upatruje go w potrzebie wyjaśnienia kwestii, „czy można ustanowić drogę konieczną na nieruchomości nie mającej uregulowanego stanu prawnego, która na gruncie stanowi drogę i której użytkownikiem jest gmina, w postępowaniu o ustanowienie drogi koniecznej i ustalić granice działek w celu poszerzenia szlaku drożnego”.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Kwestia wskazana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

nie odpowiada tej przesłance z dwóch powodów. Po pierwsze, została ona sformułowana w sposób zbyt lakoniczny i niejasny, by możliwe było zrozumienie w pełni, w czym autor skargi upatruje zagadnienia o problemowym charakterze, oraz w jakim zakresie może ono budzić wątpliwości. Po drugie, jak można wywnioskować z treści sformułowanego problemu, skarżąca zmierza do ustalenia, czy w określonym stanie faktycznym możliwe jest ustanowienie służebności drogi koniecznej. W takim ujęciu kwestia ta jest jednak zbyt kazuistyczna, by mogła stanowić przedmiot istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu. Przesłanki ustanowienia drogi koniecznej określone w art. 145 k.c. mają charakter otwarty, z założenia pozostawiając sądowi rozpoznającemu sprawę szeroki margines swobody w decydowaniu o przebiegu szlaku drogi koniecznej. W konsekwencji, rozpoznanie skargi kasacyjnej mogłoby w tym zakresie przyczynić się jedynie do rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, nie pozwalając na wyrażenie bardziej ogólnego poglądu, co odpowiadałby wyjaśnieniu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 3, art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.